

[Arne Bjerregaard]

er et åbent spørgsmål, og det afgøres af, hvordan afgiften bliver på de forskellige områder. Er det på de mindrebemidlede, det hviler tungest, får det en mindre effekt. Er det på andre grupper, vil det få en større betalingsbalancemæssig effekt.

Jeg sagde, at ved en unuanceret betragtning ville energifgiften have en positiv betalingsbalanceeffekt, men ved en nøjere betragtning kan visse dele af pakken have en negativ effekt, nemlig med hensyn til kulafgiften, som man sætter op med næsten 200 kr. pr. t. Derved stiger kullene procentvis langt stærkere i pris end den øvrige energi, og det vil medføre, at varmeværkerne ikke vil investere i kulfyringsanlæg, og de, der har det, vil gå over til olie i stedet for.

Hvis vi ser på denne ombytnings valutaviske værdi, vil vi opdage, at for hver 1.000 kcal varmeværkerne ombygger fra kul til olie, vil vi faktisk få en valutarisk udgift på 1.000 kr. Jeg nævner dette, fordi jeg håber, at regeringen vil tage i betragtning, at der kan være disse uheldige valutaviske, betalingsbalancemæssige indvirkninger ved at lægge en højere afgift på kullene.

Det miljømæssige kan vi se på i anden omgang. Jeg tror nok, at man er blevet mere forskrækket for kullene, end nødvendigt er med de rensningsforanstaltninger, der er i øjeblikket.

Kristeligt folkeparti er villigt til at erkende, at et større fald i den energipris, forbrugerne skal betale, ikke er ønskeligt på nuværende tidspunkt på grund af de alvorlige betalingsbalanceproblemer, vi har.

Men vi er også nødt til at sige, at vi føler, at energifgifterne kan hvile tungest på de lavere husstandsindkomster, og i særlig grad kan de hvile tungt på husstande i landsbyerne og i mindre bebyggelser. Derfor er vi nødt til at sige, at vi ikke kan acceptere en generel og varig stigning i forbrugernes energipriser. Vi har givet tilslutning fra vores gruppe til en prisudligningsafgift, hvis vi kan kalde det sådan, men vi har ikke ønsket og ønsker ikke faste afgifter, idet erfaringen har vist os, at sådanne afgifter bliver permanente på trods af de fordelingspolitiske skævheder og på trods af, at dollaren udmærket kan løbe op i 12 kr. igen.

Endelig må jeg sige, at dollaren ikke er eneførende for prisstigningerne. Der er jo også variationer i prisstigningen på de enkel-

te energiområder. Kullene er steget med ca. 20 pct. det sidste år, og der er ingen udsigt til, at kulpriserne falder.

En klar reguleringsmekanisme er det bud, vi har på at fastholde en fast energipris i stedet for en permanent afgift.

Energiministeren (Enggaard):

Hr. Arne Bjerregaard var inde på spørgsmålet om, at der eventuelt kunne være en utilsigtet valutavirkning, hvis planer om at gå over til kulfyring måtte opgives som følge af afgiftsforhøjelsen og man i stedet ville anvende olie.

Hvis noget sådant var muligt, kan hr. Arne Bjerregaard have ret i sin betragtning. Men jeg skylder at oplyse, at efter den beslutning, et enigt folketing traf her i foråret, om i varmeplanlægningen at prioritere de hjemlige energiforekomster højest, altså halm, flis og naturgas, er overgang til kulfyring, hvor den ikke allerede findes, ikke mulig, undtagen i ganske særlige tilfælde, hvor disse hjemlige ressourcer ikke findes.

Derfor gælder det argument, hr. Arne Bjerregaard førte frem, ikke, når man tager det forhold i betragtning, jeg her har nævnt.

Dohrmann (FP):

Hvis det overhovedet kan siges om regeringspartierne og de radikale, at de har en økonomisk politik, har den siden sidste folketingsvalg udelukkende bestået af pæne udtalelser, pral og forloren optimisme.

Med den teoripakke, der her ligger på bordet, er regeringen afsløret som fidusmagere, for når de er i radio og fjernsyn og i øvrigt udtaler sig til pressen, hører vi hver eneste gang, hvor godt det går.

Nu kommer man altså med denne pakke med det ene formål at skrabe nogle flere penge fra borgernes lommer ned i den bundløse statskasse. Dermed har regeringen mistet den sidste rest af troværdighed. Man startede med at erklære, at nu skulle der til at føres en helt ny politik, og man startede egentlig også ganske pænt, det skal siges, indtil sidste folketingsvalg, hvor regeringspartierne og de radikale alene fik flertal. Siden den tid har regeringen sovet, den har snorksovet.

Nu har man altså taget den gamle model. Jeg vil ikke engang kalde det den socialdemokratiske model, for det har været kende-